

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Karla Šimky a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobce: **PharmDr. Z. Č.**, zastoupený JUDr. Josefem Novákem, advokátem se sídlem Přemyslovská 11, Praha 3, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 12. 2012, č. j. 6 Af 22/2012 - 210,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 13. 12. 2012, č. j. 6 Af 22/2012 - 210, zrušil rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu (dále jen „finanční ředitelství“) ze dne 29. 11. 2007, č. j. 16610/07-1100-100500, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce (dále jen „stěžovatel“) proti platebnímu výměru Finančního úřadu pro Prahu 6 ze dne 13. 6. 2007, č. j. 192895/07/006526/7465, kterým byla stěžovateli předepsána daň k přímému placení za rok 2002. Ve vztahu k dalším napadeným rozhodnutím finančního ředitelství ze dne 29. 11. 2007, č. j. 16613/07-1100-100500, č. j. 16614/07-1100-100500, č. j. 16615/07-1100-100500 byla žaloba zamítnuta. V odůvodnění rozsudku městský soud k rozhodnutím finančního ředitelství ze dne 29. 11. 2007, č. j. 16614/07-1100-100500, 16613/07-1100-100500 a 16615/07-1100-100500, uvedl, že závěry, k nimž dospěl v předchozím rozsudku ze dne 5. 4. 2011, č. j. 6 Ca 42/2008 - 152, se ratio decidendi rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 Afs 71/2011 - 189 netýká. Naopak závěry městského soudu byly citovaným rozsudkem potvrzeny. Za těchto okolností neměl městský soud důvod se od svých vyslovených závěrů odchýlovat, a proto s odkazem na

argumentaci ve svém předchozím rozsudku žalobu proti těmto rozhodnutím jako nedůvodnou zamítl.

Pokud jde o rozhodnutí finančního ředitelství ze dne 29. 11. 2007, č. j. 16610/07-1100-100500, týkající se daňové povinnosti za zdaňovací období roku 2002, byla daňová kontrola daně z příjmů ze závislé činnosti a daně vybírané zvláštní sazbou vztahující se zahájena dne 9. 6. 2006. Zároveň šlo o první úkon správce daně, který ve vztahu k tomuto zdaňovacímu období učinil. Vzhledem k tomu, že prekluzivní lhůta pro vyměření daně za zdaňovací období roku 2002 uplynula v souladu s již ustáleným výkladem ust. § 47 zákona č. 337/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“), nemůže zahájení daňové kontroly její běh přerušit (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2011, č. j. 5 Afs 15/2009 – 122. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2009, č. j. 1 Afs 145/2008 – 135 k zániku práva daň vyměřit nebo doměřit ve smyslu ust. § 47 zákona o správě daní a poplatků, přihlíží soud z moci úřední (srov. nálezný Ústavního soudu ze dne 26. 2. 2009, sp. zn. I. ÚS 1169/07). Za těchto okolností městský soud musel z úřední povinnosti i nad rámec žalobních námitek přihlídnout k tomu, že právo správce daně daň vyměřit z důvodu uplynutí prekluzivní lhůty stanovení v ust. § 47 zákona o správě daní a poplatků zaniklo.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., v níž namítal, že městský soud po zrušení jeho rozsudku Nejvyšším správním soudem rozhodl o žalobě pod jinou spisovou značkou, nepředvolal k ústnímu jednání stěžovatele, ani jeho zástupce a nesdělil přiřazení žaloby do jiné projednávané věci, a tím i přidělení jiné spisové značky, nesdělil ani termín jednání, na němž hodlal rozhodnout ve věci. Stěžovatel nevyjádřil, ani mlčky, souhlas s tím, aby se ve věci jednalo bez nařízeného ústního jednání nebo jeho účasti. Zástupce stěžovatele měl již v době vydání rozsudku Nejvyššího správního soudu v dubnu 2012 zřízenou datovou schránku, a mělo mu být proto doručováno podle ust. § 42 odst. 1 s. ř. s. Z těchto skutečností stěžovatel dovozuje, že se v tomto případě jedná o kasační stížnost přípustnou. Stěžovatel dále namítal, že se městský soud neřídil důsledně právním názorem Nejvyššího správního soudu. Řízení u městského soudu je provázáno vadami řízení spočívajícími zejména ve znemožnění účasti stěžovatele a jeho zástupce u jednání, takže stěžovatel nemohl uplatňovat procesní návrhy a precizovat žalobní tvrzení, navrhopvat důkazy anebo se k nim vyjadřovat. Stěžovatel vyjádřil nesouhlas s tím, že by v žalobě nebrojil proti nezákonnosti rozhodnutí finančního úřadu a finančního ředitelství způsobené formálními vadami, zejména označení platebních titulů, na základě kterých měl správce daně požadovat zaplacení údajně dlužné daně. Stěžovatel v žalobě výslovně uvedl: „*Žalobce dále žalovanému vyčítá, že akceptoval formální pochybení správce daně – FU pro Prahu 6, týkající se označování platebních výměrů.....*“ Městský soud tak nekriticky přijal odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu a nesprávně uvedl, že námitka ohledně nezákonného označení platebnímu výměru nebyla v žalobě ani v nejhrubších rysech obsažena a že jejím upřesněním u ústního jednání došlo k nepovolenému rozšíření žaloby ve smyslu ust. § 71 odst. 2 s. ř. s. Žalobní námitka v hrubých rysech v žalobě obsažena byla a směřovala proti pochybení spočívajícímu v tom, že s ohledem na druh daňové povinnosti neměly být vydány platební výměry, ale pouze a jen poukaz (předpis) k přímému placení podle ust. § 69 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků. Upřesnění tohoto porušení zákona

pokračování

o správě a daní poplatků u ústního jednání pak bylo zcela na místě a v intencích žaloby podané v zákonné lhůtě. Podle stěžovatel neobstojí ani tvrzení o pověření pracovníků správce daně k jednání za finanční úřad, když v tzv. podpisovém řádu se o pověření pro zaměstnance k vydání poukazu k přímému placení nejedná a tito nebyli výslovně k takovému úkonu oprávněni. Městský soud, a ani Nejvyšší správní soud, se nevypořádal s další z námitek, a to nesrozumitelnosti formulářů SEVT, které měl stěžovatel vyplňovat a které byly, zcela záměrně s matoucím záměrem, každý rok pozměňovány a kterými se odmítl výslovně zabývat městský soud, neboť jim nerozuměl. Přitom to byla právě tato nesrozumitelnost, která mohla způsobit formální pochybení, které pak správce daně použil ve své kontrole. Ze všech uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Finanční ředitelství ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedlo, že se plně ztotožňuje s právním posouzením městského soudu. Napadená rozhodnutí správce daně byla vydána a signována v souladu se zákonem a přípustným vnitřním předpisem, a to oprávněnou osobou. V daném případě bylo přílehavě vyloženo, proč byla naplněna podmínka pro aplikaci ust. § 63 zákona o správě daní a poplatků. V kasační stížnosti nově namítané skutečnosti jsou podle finančního ředitelství nepřipustné, a proto finanční ředitelství navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Vzhledem k tomu, že účinností zákona č. 456/2011 Sb., ve znění pozdějších předpisů, ke dni 1. 1. 2013 zanikla finanční ředitelství zřízená podle zákona č. 531/1990 Sb., ve znění pozdějších předpisů a jejich působnost ve věcech rozhodování o opravných prostředcích přešla na Odvolací finanční ředitelství, je nyní tento správní orgán žalovaným.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odst. 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Byť stěžovatel podřadil stížní námitky pod důvody uvedené v ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., je z obsahu kasační stížnosti zřejmé, že poukazuje i na vadu řízení u městského soudu, k níž mělo dojít po vydání rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 Afs 71/2011 – 189, kterým byl zrušen rozsudek městského soudu ze dne 5. 4. 2011, č. j. 6 Ca 42/2008 – 152 a věc byla vrácena městskému soudu k dalšímu řízení. Vada podle stěžovatele spočívala v tom, že bylo o věci rozhodnuto bez jednání a věc byla přiřazena pod jinou spisovou značku.

K procesnímu postupu krajského (městského) soudu po zrušení jeho rozsudku a vrácení věci k dalšímu řízení se Nejvyšší správní soud vyjádřil již v rozsudku ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 Afs 112/2008 – 129, dostupný na www.nssoud.cz, v němž uvedl, že pokud krajský soud rozhodne ve věci bez nařízení jednání poté, co bylo jeho předchozí rozhodnutí Nejvyšším správním soudem zrušeno, přičemž nebyl podle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. účastníky řízení udělen souhlas k rozhodnutí bez nařízení jednání, ani nebyly dány podmínky k rozhodnutí bez nařízení jednání podle ust. § 76 s. ř. s., je nutno takový postup považovat vždy za vadu řízení. Ale v případě, kdy byly rozhodné otázky již vyřešeny

Nejvyšším správním soudem a krajskému soudu, který je vázán vysloveným právním názorem, v dalším řízení nezbyvá žádný prostor pro posouzení věci, nejde o takovou vadu řízení před soudem, která by mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Tento závěr vyslovený v citovaném rozsudku je v souladu s judikaturou Ústavního soudu, který v usnesení ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. IV. ÚS 786/08 uvedl: „Co se týče námitky porušení ústavně zaručených práv, plynoucích z čl. 38 odst. 2 Listiny, Ústavní soud v nálezu sp. zn. IV. ÚS 3114/07 (dostupný na <http://nalus.usoud.cz>) konstatoval povinnost soudu v řízení o žalobě dle soudního řádu správního nařídit po kasaci rozhodnutí ze strany Nejvyššího správního soudu ústní jednání. Ústavní soud tedy přisvědčil námitkám stěžovatele v tom smyslu, že městský soud pochybil, jestliže po vydání rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Ads 113/2007 - 78 ze dne 29. 11. 2007 ústní jednání nenařídil, resp. nevyžádal si souhlas s tím, aby od něj mohlo být upuštěno. ... Přesto tato skutečnost, na rozdíl od citovaného nálezu, nevedla Ústavní soud ke kasaci napadeného rozhodnutí, neboť okolnosti, za nichž byl tento nálezn vydán, se od okolností v projednávané věci podstatně odlišovaly. Zatímco ve věci sp. zn. IV. ÚS 3114/07 Nejvyšší správní soud toliko instruoval městský soud, jak má dále postupovat, tzn. uložil mu zabývat se otázkami, jimiž se doposud nezabýval, v nyní projednávané věci vyřešil Nejvyšší správní soud rozhodnou právní otázku beze zbytku a v důsledku vázanosti městského soudu vysloveným právním názorem mu v podstatě žádný prostor k vlastnímu uvážení neponechal.“

V dané věci byly rozhodné právní otázky posouzeny Nejvyšším správním soudem tak, že závěry vyslovené městským soudem k jednotlivým žalobním námitkám byly aprobovány jako správné. Důvodem pro zrušení napadeného rozsudku bylo pouze to, že městský soud z úřední povinnosti nepřihlédl k prekluzi práva správce daně doměřit daň z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti za zdaňovací období roku 2002.

Městskému soudu tak po zrušení jeho předchozího rozsudku v dalším řízení nemohl rozhodnout jinak, vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem, než žaloby proti rozhodnutím finančního ředitelství ze dne 29. 11. 2007, č. j. 16613/07-1100-100500, č. j. 16614/07-1100-100500, č. j. 16615/07-1100-100500, zamítnout a rozhodnutí finančního ředitelství ze dne 29. 11. 2007, č. j. 16610/07-1100-100500, zrušit. Proto není důvodná námitka, že se městský soud neřídil právním názorem vysloveným v rozsudku Nejvyššího správního soudu. Stěžovatel tak nebyl postupem městského soudu zkrácen na svých právech, a to ani tím, že o žalobě proti všem napadeným správním rozhodnutím bylo rozhodnuto pod jinou spisovou značkou.

Pokud se jedná o stížní námitku týkající se doručování napadeného rozsudku městského soudu, tento byl zástupci stěžovatele doručen dne 14. 1. 2013 do datové schránky, tedy v souladu s ust. § 42 odst. 1 s.ř.s., které stanoví povinnost soudu doručovat písemnosti touto formou, pokud je to možné. Stížní námitka ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tak není důvodná.

Podle ust. § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

pokračování

Nejvyšší správní soud se dále s ohledem na ust. § 104 odst. 3 nezabýval dalšími stížními námitkami, jejichž obsahem byla opakovaně polemika se závěry městského soudu, ke kterým Nejvyšší správní soud vyslovil již v předchozím zrušujícím rozsudku závazný právní názor, který městský soud respektoval. Stížní námitky také neobsahovaly žádnou argumentaci směřující proti napadeným rozhodnutím finančního ředitelství, kterou by stěžovatel případně nemohl uplatnit v řízení před městským soudem v rámci žalobní koncentrační lhůty (§ 71 odst. 2 ve spojení s § 104 odst. 4 s. ř. s.).

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem podle ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle kterého rozhoduje o kasační stížnosti zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a odvolacímu finančnímu ředitelství žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. června 2013

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu